

Ἐγὼ
 Στὴν παράμερη τῆ Στράτα.
 Οἱ ἄλλοι πᾶνε,
 Οἱ ἄλλοι χάνονται καὶ πᾶνε,
 Κ' εἶμ' Ἐγὼ μονάχος·
 Ὁ πόθος μου ἄλικος σὰ ρῶδι,
 Ρῶδι μεστωμένο
 Καὶ ρῶδι τὸ μισανοιχτό,
 Κι' ὅπου κι' ἂν πιτάω τὸ πόδι
 Ἡ Πέτρα κι' ὁ πλατὺς ὁ Βράχος.
 Κι' ἀνασταίνω Σε, Ὁμορφιά,
 Ποὺ στὰ βαρεῖα χώματα
 Ἀπὸ παλιὸν καιρὸ ἐξεχάστης,
 — Τῶν Εἰδώλων Συντριφτῆς Ἐγὼ
 Καὶ τῶν Εἰδώλων Πλάστης...

Ἀπὸ πάνου,
 Πάνου ἀπ' ὄλα : «κ' Ἐγὼ εἶμαι τὸ χεράκι,
 Τὸ καλομίλητο χεράκι
 Ὅπου ἀγκαλιάζει ἀδερφικὰ τὰ χρόνια
 Κ' Ἐγὼ μόνο, Ἐγὼ
 Μόνο ξέρω μὲς στὰ κλώνια
 Τὸ τί λέει καὶ τ' ἀγεράκι...
 Τὸ τί λένε τὰ πουλάκια,
 Καὶ τ' ἀσπριδερὸ φεγγάρι
 Ποὺ τὰ δίνει,
 Τὰ μελένια τὰ φιλάκια
 Ποὺ τὰ δίνει
 Ἐγὼ τὸ ξέρω — ποὺ τὰ δίνει
 (Κι' ὅμως εἶναι μιὰν Ὀδύνη
 Στὰ δικὰ μου τ' ἀχειλάκια...)

Ἐγὼ
 Μοναχὸς στὸ δρόμο. —
 Πῶς συντύχαμε ; Δὲν ξέρω
 Καὶ τὸ γιατί — δὲν ξέρω...
 Οἱ ἄλλοι πᾶνε,
 Οἱ ἄλλοι χάνονται καὶ πᾶνε·
 Ὡρα πρὸς ὦρα χάνονται
 Ὡσὰν τὰ ρόδα
 (Τὰ ρόδα ὅπου σκορπᾶνε...)
 Ἐγὼ μόνος Ἀσάλευτος,
 Μὲ τὰ μάτια τ' ἀνοιχτά
 Ποὺ ἀλαργινὰ κυττᾶνε·
 (Ἐγὼ
 Στὴν παράμερη τῆ Στράτα
 Μοναχὸς μου. — Οἱ ἄλλοι πᾶνε...)

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΝΟΙΞΗ

Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ ; Ποιὸς ἔφερε
 Νὰ τὸ κρίνη ; Εἶγ' ἀχαρη ἡ Ζωὴ κ' ἔχει
 Πολλὰ τὰ πάθια. Ἄφτονη πίκρια βρέχει
 Τὰ σωθικά, καὶ ἡ καρδιά προφέρει
 Λόγια πικρά, κοφτὰ σὰν τὸ μαχαίρι,
 Λόγια τῆς θλίψης, τοῦ καημοῦ. Παντέχει
 Μέρα τοῦ χρόνου ἄπικρη ; Ἄχ ! τρέχει
 Μ' ἄμετρα βάσανα ἡ Ζωή. Μὰ ταῖρι
 Νὰ καὶ οἱ γλύκες πλήθος. Τώρα ποὺ ἡ Μαγὰ
 Στρώνει τὴ γῆ μὲ λούλουδα καὶ μ' ἄνθια
 Εἶναι τῆς Ζήσης ἄπειρα τὰ μάγια.
 Νᾶν' τῆς Ζωῆς ἀτέλειωτα τὰ πάθια ;
 Νᾶν' οἱ νεκροὶ καλότυχοι ; Καὶ νᾶναι
 Ἡ λησμονιὰ στοὺς τάφους ποὺ σιγᾶνε ;

A. Π.

Ὅ,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Συνέχεια τῆς μελέτης τοῦ Κ. Παλαμᾶ «Ὁ Ποιητὴς καὶ ὁ Κριτικὸς» θὰ δημοσιεύουμε στ' ἄλλο φύλλο.

— Ἐνας πρῶτος θεατρικὸς κριτογράφος ἐσφύτρωσε τώρα τελευταία στὶς «Ἀθῆναι» ποὺ ὑπογράφεται «Ὁ κ. Ὑποβουλεύς». Μὲ τὸ πρῶτο ἄρθρο του μᾶς ἀποκάλυψε μιὰ περίεργη καὶ ὄχι πολὺ νόμιμη συνεργασία Βαλζάκ καὶ Πολέμη. Δηλ. μᾶς ἀπόδειξε μὲ κείμενα πῶς στὴ «Γυναίκα» τοῦ ἑ. κ. Πολέμη δὲν ἔκαμε τίποτ' ἄλλο παρά νὰ στιχουργήσει δυὸ σελίδες τοῦ Βαλζάκ.

— Ὁ Μαγιάτικος «Καλλιτέχνης» ἀξίζει, ὅτι καὶ νὰ παῖς. Τὸ καλλιτεχνικώτερο περιοδικὸ — ἀληθινὰ καλλιτεχνικὸ — ποὺ ἀποχτήσαμε. Καὶ ἀξίζει νὰ καμαρώνουμε γι' αὐτό.

— Γιὰ τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ Λέαντρου Παλαμᾶ «Τὰ τραγούδια τοῦ Λοριάνου», θὰ γράψουμε σὲ κατοπινὸ φύλλο. Τώρα ἀναγγέλλουμε μοναχὰ τὴν ἐκδόσὴ του.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΔΑ — «Ὅσοι ζωντανοὶ» ἔρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «Ἀγκάθια καὶ τριβόλοι» ἔρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, φρ. 125).

OSCAR WILDE — «DE PROFUNDIS» μετάφρ. Ἀλεξ. Μαρπουτζόγλου ἔρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

VERNON LEE — «Ἡ Ἀριάδνη στὴ Μάντουα», δράμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση Στέφ. Πάργα) ἔρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).

ΑΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ «Ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰώνων» λεφ. 50.